

จิม

เด็กสาวชาวไทย ที่ใช้ชีวิตในต่างแดน เธอเป็นคนที่มีความฝัน และชอบที่จะออกเดินทางตามหาฝันด้วยตนเอง สาวน้อยที่นอกจากจะน่ารักแล้ว เธอยังมีเสน่ห์อยู่ที่รอยยิ้มและความมานะอดทน ที่จะทำตามฝันอย่างไม่ยอมแพ้ แม้หนทางนั้นไม่ได้โรยด้วยกลีบกุหลาบก็ตาม

แนะนำตัวละคร

เขาผู้แสนเย็นชาและนิ่งขรึม เจ้าของดวงตาสีน้ำเงิน ขวบน้าหลั่งไหล เจ้าบงการชอบออกคำสั่ง หากแต่ใครเล่าจะรู้ว่าเขาก็มีมุมที่ยังเป็นเด็กอยู่เหมือนกัน และคนที่สามารถทำให้เขาแสดงออกมุนั้นได้ไม่ใช่ใครที่ไหน... นอกจากเธอคนที่ไต่หัวใจเขาไปครอบครอง

มาริค

บทนำ

คุณเคยมีความฝันไหม...ความฝันที่จะเดินทางไปยังที่แห่งหนึ่ง เพื่อตามหาและเติมเต็มในสิ่งที่คุณต้องการ

ฉันเองก็มีความฝัน...ความฝันของฉันคือการเดินทางไปยังกรุงลอนดอน เพื่อเที่ยวชมตัวเมืองเพื่อจะสามารถสร้างสรรค์ผลงานดีๆ จากประสบการณ์ท่องเที่ยวได้

แต่ระหว่างที่คุณกำลังตามหาฝันอยู่นั้น...

คุณอาจจะต้องพบปะผู้คนใหม่ๆ มากมายที่เข้ามาพัวพันกับชีวิตคุณ พวกเขาอาจจะกลายมาเป็นตัวแปรสำคัญที่ทำให้คุณตัดสินใจทำอะไรได้ลำบากมากขึ้น หรือแม้แต่ทำให้วิธีการดำรงชีวิตของคุณในแต่ละวันสนุกสนานตื่นเต้นมากขึ้น จนกระทั่งกลายเป็นต้นเหตุที่ทำให้คุณต้องการจะอยู่กับพวกเขาต่อไปเรื่อยๆ ซึ่งมันอาจเป็นสิ่งที่คุณไม่คาดคิดเอาไว้ล่วงหน้าว่ามันจะเกิดขึ้นกับคุณเอง

ระหว่างที่ฉันกำลังตามหาฝันอยู่นั้น ฉันได้รู้จักกับใครบางคนที่ทำให้ฉัน

ได้หัวเราะ ได้รู้สึกหัวเราะ รู้สึกเวียนหัวเวลาอยู่ใกล้ รู้สึกหมั่นไส้เป็นบางเวลา จนบางครั้งฉันก็ไม่คิดเหมือนกันว่า คนอย่างเขา จะกล้าเอ่ยประโยคที่สามารถสะกดหัวใจของใครคนหนึ่งให้หยุดเดินได้ อาทิเช่น...

รสนิยมของเราทำให้ผมตัดสินใจมาที่นี่

มันทำให้ฉันแทบจะละลายหายไปในที่ระบายน้ำ โดยเฉพาะความหมายที่แฝงเอาไว้ ยิ่งทำให้ฉันตัดสินใจเข้าไปใหญ่

คุณไม่รู้หรอกหรือ ว่าแท้จริงแล้วผมเองอยากเป็นเหมือนปีเตอร์แพน นั่นแหละ การถูกตรึงอยู่ในวัยเด็กตลอดกาล แต่นั่นมันแค่จินตนาการ ทุกคนต่างรู้ว่า มันไม่มีทางเป็นจริงไปได้ การได้มาเดินที่นี่ จะสามารถทำให้ผมได้เรียนรู้และสัมผัสพลังอันยิ่งใหญ่ของความเป็นเด็ก และเพื่อรำลึกถึงความหลังครั้งเยาว์วัย

คุณลองจินตนาการถึงผู้ชายตัวโตๆ ที่ชอบตีหน้าขม ทั้งยังชอบทำตัวเป็นนักเผด็จการด้วยงกกล่าวประโยคนี้ออกมา แล้วคุณจะรู้ว่ามันน่าขำปนน่าเอ็นดูขนาดไหน มันไม่ใช่ประโยคที่เราจะได้ยินจากปากชายหนุ่มทั่วไปได้บ่อยนักแน่นอนว่าฉันก็ไม่เคยคิดว่าจะได้รับฟังมันจากปากเขา แต่เพราะการกระทำของเขานี่แหละ ที่ให้หัวใจของฉันเผลอคลอนแคลนหัวน้ําไว้อย่างไม่รู้ตัว

แต่สุดท้าย...

ฉันก็กำลังจะหนีเขา ไม่อยากรอให้เขาไปส่ง ไม่อยากรอให้เพื่อนผู้แสนดีกับบุคคลที่เธอตกหลุมรักกลับมาจากการทำเซอร์ไพรส์อะไรนั่นของพวกเขา ไม่อยากร้องไห้ตอนต้องจากไป การเดินทางคนเดียวโดยไม่มีใครให้รำลา มันน่าจะเป็นทางออกที่ดีที่สุดสำหรับฉันในตอนนี้อย่างแน่นอน แม้มันจะเหมือนการหนีปัญหาหรืออะไรก็ตาม

บทที่ ๑ เลสเตอร์สแควร์

ต้นเดือนสิงหาคม ค.ศ. XXXX

อีกแค่สามชั่วโมงเท่านั้นที่ฉันจะต้องไปขึ้นเครื่อง เพราะมัวแต่ไปเดินเตร็ดเตร่อยู่นาน และความไม่รู้จักรถเตรียมการล่วงหน้าทำให้ฉันต้องมาวิ่งพล่านตามหาชุดสำหรับสวมใส่ดีๆ จากกองเสื้อผ้าอันมหัศจรรย์ (คิด) ว่าไม่ดีตรงหน้า แล้วฉันก็คว้าได้กระโปรงยีนส์มาพร้อมกับเสื้อยืดอีกหนึ่งตัวสำหรับใส่ขึ้นเครื่อง โดยมีแม่มายืนจ้องก้าวก่ายรอบประตูดมของหน้านิวคิ้วฆฆฆบ่นนั่นบ่นนี่ไปเรื่อยเปื่อย แต่ฉันกลับให้ความสนใจกับสิ่งอื่นมากกว่ากล้อง!

สิ่งอื่นที่ฉันกำลังหมายถึงคือกล้องถ่ายรูป

“นี่โชคดีนะที่เป็นฤดูร้อนถึงได้ใส่กระโปรงสั้นพวกนี้ได้ เรายังจริงๆ เลยจะทำอะไรไม่รู้จักรถเตรียมการล่วงหน้า”

“หนูเตรียมแล้วนะแม่ หนูหมายถึง...เฉพาะสิ่งที่จำเป็นมากๆ เท่านั้น”

ฉันเถียงข้างๆ คูๆ แม้จะรู้อยู่แก่ใจว่าตัวเองผิด และใช้สิ่งที่จำเป็นมากๆ

ในที่นั่งนี้กำลังหมายถึงพาสปอร์ต ตัวเครื่องบิน บัตรประกันสุขภาพในต่างประเทศ เอกสารสำคัญๆ บางอย่าง และที่ขาดไม่ได้ก็คือเงิน! สิ่งเหล่านี้ฉันมักจะเตรียมการล่วงหน้าไว้สามเดือนก่อนวันออกเดินทางจะมาถึงเสมอ แต่ด้วยความที่ฉันเป็นหญิงสาววัยยี่สิบสามที่ไม่ค่อยกินเส้นกับการจัดกระเป๋าเสื้อผ้าเท่าไรนัก จึงต้องมาคึกคักเป็นพิเศษและง่วนอยู่กับการจัดเก็บข้าวของภายในสามชั่วโมง ก่อนเครื่องบินจะออก

“เจอแล้วแม่”

ฉันรีบมุดเข้าไปใต้โต๊ะเขียนหนังสือที่มีลังกระดาษซ่อนอยู่ ตรงไปยังตำแหน่งที่กล้องถ่ายรูปตัวโปรคนอนแ้งแหม้งอยู่ในลังนั้น ซึ่งเดาว่าเมื่ออาทิตย์ก่อนฉันอาจจะเอามันมาซ่อนลูกสาววัยสามขวบของเพื่อนแม่ที่นี้ พอซ่อนแล้วฉันก็ลืมมันไปเสร็จสรรพเพราะไม่มีโอกาสได้ใช้เนื่องจากอยู่ในช่วงเตรียมสอบมาราธอน กล้องที่ว่านั้นเป็นกล้องของพานาโซนิค รุ่น DMC-FZ18 สีเงินที่ฉันกับพ่อเลี้ยงช่วยกันหารสองช่วยชาติกวาดต้อนมาครอบครองได้ก่อนวันคริสต์มาสในวินาทีเฉียดฉิวด้วยราคาสามร้อยยี่สิบยูโร และมันก็ทำงานได้ดีเยี่ยมสมราคาจริง (แพงนะนั่นสามร้อยยี่สิบยูโร)

“ซิมไปแล้วนะ เดี่ยวจะถ่ายรูปสวยๆ จากลอนดอนมาฝาก”

เมื่อเก็บข้าวของที่ต้องการยัดใส่กระเป๋าจนครบแล้ว ฉันจึงลากกระเป๋าตรงเข้ามากอดหญิงวัยกลางคนร่างเล็กอย่างรู้สึกห่วงหวนนิดๆ แต่ห้วงลอนดอนมากกว่าในตอนนี้

“ดูแลตัวเองดีๆ ด้วยล่ะ แล้วก็อย่านอนดึก อย่าหักโหมให้มากนัก”

แม่ฉันเป็นคนไทย แต่งงานใหม่กับชาวเยอรมันหลังจากที่แยกทางกับพ่อแท้ๆ ของฉัน เมื่อตอนที่ฉันอายุได้สามขวบ ตอนนั้นแม่จึงต้องย้ายมาอยู่ที่ประเทศเยอรมนี โดยฝากฉันให้น้าเลี้ยงจนกระทั่งฉันอายุได้สิบห้าปี แล้วแม่ก็รีบฉันมาอยู่ด้วย ตอนที่ฉันย้ายมาอยู่ที่นี้ใหม่ๆ แม่ค่อนข้างเป็นโรคหวาดระแวงว่าจะควบคุมฉันไม่ได้ แม่มักจะห่วงนั่นห่วงนี่เป็นพิเศษ วิตกกังวลเกี่ยวกับทุกๆ เรื่อง เราต้องใช้เวลาทำความเข้าใจกันอยู่นานประมาณสามปี ฉันจึงสามารถพิสูจน์ให้แม่รู้ว่า ในตัวฉันไม่มีอะไรน่าเป็นห่วงเลย เพราะฉันน่าจะสุดแสนจะเป็นเด็กดีอย่างที่แม่ไม่เคยคาดคิด หากไม่ติดที่ว่าฉันติดจะเป็นและขาดการควบคุม

ในตัวเองอีกนิดหน่อย ก็เรียกได้ว่าเพอร์เฟกต์เลยทีเดียว อาจจะเป็นเพราะสาเหตุนี้ ที่ทำให้แม่รู้สึกเื่อมระอาจนกระทั่งหาวิธีทางทำความเข้าใจกับสิ่งที่ฉันแก้ไขได้ยากจนได้ในที่สุด

“จ๋าแม่”

ฉันยิ้มให้แม่อีกครั้ง แม้ว่าแม่จะไม่อยากยิ้มตอบเลยก็ตาม เพราะฉันรู้ว่าตัวเองนั้นออกจากบ้านสายเกินกำหนดการที่วางไว้อยู่มากโขเลยทีเดียว แต่ก็พอจะสังเกตเห็นรอยยิ้มบางๆ บนใบหน้าของแม่ตอนเดินลงบันไดบ้านมา ก็เลยขี้นิดหน่อยให้แม่อย่างทะล้นตอนถอยรถมาจอดหน้าบ้าน โบกมือให้ท่านอีกครั้งแล้วจึงออกรถไป

ฉันจองรถที่จะเอาไว้ที่โรงจอดรถใกล้สถานีรถไฟ แล้วรีบวิ่งลอดอุโมงค์เพื่อเข้าไปขึ้นรถไฟอีกฝั่ง ซึ่งมันจะนำพาฉันไปยังสนามบินคาร์ลสรูห์ บาเดินของประเทศเยอรมนี (Karlsruhe-Baden, Germany) อันเป็นสถานที่จอดเครื่องบินของสายการบินไรอันแอร์ที่เหล่านักประหยัดสามารถซื้อตั๋วราคาถูกเพื่อจะนำพาตัวเองไปเที่ยวตามเมืองหลวงและเมืองสำคัญๆ ของประเทศอื่นภายในยุโรปได้ โดยไม่รู้สึกละอายค่าเครื่องบินย้อนหลัง และฉันก็เป็นส่วนหนึ่งในคนจำพวกนั้น

ตอนนี้ฉันกำลังจะบินไปหาเพื่อนคนไทยที่เคยติดต่อกันทางจดหมายที่อาศัยอยู่ในลอนดอน เพื่อตามเก็บประสบการณ์ พลัดถิ่นและช่องทางทำมาหากินในอนาคต เผื่อมีอะไรๆ น่าสนใจ เพราะรู้สึกว่าจะเป็นคนที่ไม่ค่อยพึงพอใจในประเทศเยอรมนีสักเท่าไรหรอก แม้ว่าจ้าย้ายมาอยู่ที่นี่ได้หลายปีติดต่อกันก็เถอะ

อาจจะเป็นเพราะความฝันร้ายเยาว์ ที่มักบอกอยู่เสมอว่า ‘ถ้ามีโอกาสสักวันฉันจะต้องเอาเท้าไปเหยียบลงบนแผ่นดินของประเทศอังกฤษให้ได้’ และตอนนี้ฉันยังรู้สึกตื่นเต้นไม่หาย กับโอกาสที่มาถึงตัวฉันสักที และชีวิตภายในหนึ่งเดือนที่ฉันจะเอาตัวไปลอยแพไว้ที่อังกฤษ จะดำเนินการไปแบบไหนกันนะ ได้แต่ภาวนาว่าไอ้ความฝันร้ายเยาว์บ้างๆ นี่จะไม่เล่นงานฉันจนสาหัสเป็นพอ

แต่อย่างว่าแหละนะมันจะมีอะไรสาหัสสากรรจ์ไปได้มากกว่าการย้ายที่เรียนญี่ปุ่นแบบตั้งตัวไม่ติดชนิดต้องเลื่อนชั้นจากเกรดเก้าลงไปเรียนชั้นอนุบาลใหม่เหมือนอย่างที่ผ่านมาอีกล่ะ

อย่างน้อย...ตอนนี้ฉันก็เลือกทางเดินชีวิตเอง!

ฉันกำลังมองหาที่นั่งหมายเลข 23 จนทั่วซึ่งไม่มีที่ท่าว่าจะเห็นเลย นี่แค่เริ่มต้นเดินทางก็มีเรื่องทำให้ตายเสียแล้วสิ อย่างนี้ฉันจะรอดไหม

หลังจากมองวนไปรอบๆ ได้สัปดาห์ ในที่สุดฉันก็เจอหมายเลขนั้นสักที แต่ยังไม่มีโอกาสเดินเข้าไปนั่ง เพราะมีชายหนุ่มเจ้าของเรือนผมสีดำร่างโตกำลังทารูณกรรมเบ๊ของเขาโดยการจับมันยัดเข้าไปในช่องเก็บกระเป๋าเหนือเบาะอย่างไร้ซึ่งความปราณี ระหว่างที่รอฉันจึงกวาดมognั้นมองนี่เพื่อฆ่าเวลาไปเรื่อยเปื่อยเมื่อทางว่างแล้วจึงเดินตรงเข้าไปที่นั่น แล้วก็พบว่าเขานั่งลงบนที่นั่งของฉัน

เอ...อืม...พ่อก่อนนี้ หน้าตาที่ดี ทำไมเซอจิ้งน่า ฉันจะแกล้งโง่ไม่บอกแล้วนั่งลงข้างๆ กำลังนึกตรึกตรองดูว่าฉันควรจะบอกเขาหรือไม่บอกดี แต่ถ้าหากมีคนมาไล่ตะเพิดฉันจากที่นั่งที่ฉันกำลังนั่งอยู่ตอนนี้ ฉันจะไม่หน้าแตกบนเครื่องบินนี้เลยหรือไม่ได้? ฉันจะปล่อยเลยตามเลยไปไม่ได้

ฉันต้องบอกเขา!

“เอ่อคุณคะ” ฉันก้มตัวลงนิดๆ ชายหนุ่มกำลังปรับที่นั่งคอยมองออกไปนอกหน้าต่างหันกลับมาจ้องหน้าฉันทันที

หล่อจัง!

คิ้วหนาดกดำ ตาสีน้ำเงินเด่นสวยมีเส้นไหม้ริมฝีปากสีชมพูเข้มอายุราวๆ เอ่อ...ฉันเดาไม่ออก จมูกโด่งเป็นสัน ฐ...สเปกฉันเลย เขามาจากรัฐไหนนะ

“คุณมีอะไรไปเล่าครับ”

ฉันที่เพิ่งแผล่อปากค้างอยู่ครูใหญ่ถูกปลุกจากภวังค์

“คุณนั่งที่ผิดคะ หมายเลข 23 มันเป็นที่นั่งของฉันคะ” ในที่สุดก็เด่นคำออกมาได้ อ้า...โง่ แต่คุณตรงหน้าสีชมพูคิ้วจนเป็นปม น่ารักจังเลย!

“เอ่อ...คือ...บัตรที่นั่งของผมมันก็...”

เขาว่าแล้วก็ชะเง้อมองหาหมายเลขเบาะจำลองหน้า มือล้วงลงไป
กระเป๋าทองอย่างร้อนรนเหมือนเป็นเรื่องคอขาดบาดตาย เขาดูเป็นธรรมชาติดีนะ
แม้ว่าสีหน้าเขาจะไม่ได้แสดงอารมณ์เดือดร้อนก็เถอะ (ตกลงฉันจะมาเป็นวิจารณ์
เขาให้มันเกิดประโยชน์อะไรขึ้นมาล่ะคราวนี้)

“คือของผมก็หมายเลข 23 เหมือนกัน” เขาว่า

“เอ๊ะ เป็นไปได้ไง” ฉันก้มลงมองบัตรที่นั่งอยู่ในมือ ทำไมเลข 2 กับเลข 3 มัน
สลับที่กันล่ะ อันที่จริงเลขสองมันต้องมาก่อนเลขสามไม่ใช่หรือ แล้วนี่มัน...

ตาย! ฉัน...อ่านจากด้านหลังมาด้านหน้า ไอ้การอ่านแบบเยอรมัน
มักทำให้ฉันสับสนเสมอ

“ไหนผมขอบัตรคุณหน่อยได้ไหมครับ”

“โอ้ ไม่เป็นไรค่ะ” ฉันรีบชักตัวเก็บไปซ่อนไว้ด้านหลังทันที ยิ้มให้เขา
ตาใสแจ๋วก่อนบอก “คุณนั่งตรงนี้เถอะ เดี่ยวฉันไปหาที่นั่งใหม่ก็ได้ค่ะ ตัวถูกก็อย่างนี้
แหละ อีอิ”

“ไม่เป็นไรครับเดี๋ยวผมไปหาที่นั่งอื่นก็ได้” เขาเตรียมตัวลุกขึ้น แต่ฉัน
ถือวิสาสะดันเขากลับลงตามเดิม

“ขอโทษค่ะ พอดีฉันไม่ค่อยชอบนั่งแถวนี้อยู่แล้ว ฉันจะไปหาที่นั่งใกล้ๆ
ห้องน้ำ ตรงนั้นคงมีที่ว่าง หรือไม่ก็ไปขอความช่วยเหลือจากแอร์โฮสเตสอีกที เชิญคุณ
นั่งต่อไปเถอะนะคะ” เสร็จแล้วก็รีบจ้ำจ้าวหนีหน้าร้อนฉ่า ท่าทางแปลกใจ
ของเขายังหลอนฉันอยู่เลย

พอมาถึงที่นั่งหมายเลข 32 ฉันก็รีบนั่งลงแล้วรื้อหวมออกมาสวมบังหน้าไม่
ให้เขารู้ เพราะฉันดันขยี้ตาดูห้องน้ำจริงๆ เสียด้วย ท่าทางวิตกจริตบวกกับหวมที่
สวมใส่ผิดฤดูกาลทำให้คนแก่ที่นั่งอยู่ข้างๆ มองมาที่ฉันอย่างไม่ไว้ใจ ฉันเลยมองตอบ
กลับไปเชิงบอกว่า ‘หนูเกิดที่ทวีปเอเชียค่ะ ค่อนข้างขี้นหนาว’ (แม้ว่านี่มันหน้าร้อนอย่าง
นั้นหรือ?) แล้วถอนหายใจออกมาอย่างโล่งอกแต่ก็ยังรู้สึกอายไม่หาย ฉันจึงปิดตาลง
และอธิษฐานให้สองชั่วโมงผ่านไปเร็วๆ

ความปรารถนาของฉันเป็นจริง พอฉันลืมตาขึ้นมาอีกทีก็ค้นพบว่าตัวเองลงมาอยู่ที่สนามบินลอนดอนเกต-วิกต์เสียแล้ว จึงรีบเดินออกไปข้างนอกอย่างรู้สึกตื่นเต้น เหมือนกับว่าตัวเองก้าวลงเหยียบบนสวรรค์ชั้นเจ็ดก็ไม่ปาน แล้วจัดการบันทึกภาพสถานที่ต่างๆ เอาไว้ทันใด ก่อนจะตรงไปยังสถานีจอตรบัส แล้วยืนบื้ออยู่ครึ่งชั่วโมงกว่าๆ ถึงตัดสินใจได้ว่าจะนั่งรถคันไหนเพื่อจะนำพาฉันไปยังสถานีรถไฟใต้ดินใกล้ๆ

หลังจากลงรถมาฉันก็เกิดความรู้สึกเหมือนกับว่าตัวเองเป็นกะน้อยในเมืองใหญ่ที่กำลังหลงทาง แม้ว่าป้ายสถานีจะอยู่ไม่ใกล้ไม่ไกลแล้วก็ตามที่ฉันเลยสูญเสียเวลาอีกหนึ่งชั่วโมงสำหรับทำความเข้าใจกับภาษาอังกฤษที่ไม่ค่อยจะคุ้นหู และพยายามทำตัวให้รับรู้อยู่เสมอว่า ถ้าฉันก้าวขึ้นไปบนรถไฟแล้วสถานีต่อไปที่ฉันจะลงจะต้องเป็นกรีนพาร์คเพียงเท่านั้น เพื่อที่ฉันจะได้เปลี่ยนต่อรถไฟจากที่นั่นไปเลสเตอร์สแควร์

ตอนนี้เราก็มานั่งสวมมตกันฉันจะฟังออกไหม

การเปลี่ยนรถไฟจากสถานีกรีนพาร์คดำเนินไปได้สวยเหมือนมีพรหมแดงนำทางเอาไว้ให้ ที่เหลือรอลุ้นกันต่อไป

“...Leicester Square”

“เฮ้ย!”

พรีป!

ฉันลุกพรวดมายืนรออยู่หน้าประตูอย่างเร่งรีบจนกระเป๋าสะพายหลุดออกจากไหล่ ฉันตะกายมันกลับขึ้นมาแทบไม่ทัน เมื่อก้มเกือบจะเคลิ้มหลับไปเสียแล้ว พอสะดุ้งขึ้นมาแล้วรู้สึกเหนื่อยเป็นบ้าเลย เมื่อมองเงาตัวเองในกระจกก็รู้สึกเหมือนโดนจับจ้อง ฉันจึงรู้ว่าทำทางกับเสียงอุทานเมื่อก่อนหน้านั้นมันต้องเป็นมากแน่ๆ

เมื่อรถไฟจอดสนิทฉันก็รีบเผ่นออกมาทันที แต่ไม่รู้ว่าจะเดินไปทางไหน จึงแก้มองหาป้ายอยู่สองสามรอบแล้วถ้ามองว่าคนอื่นๆ เขาไปทางไหนกัน จากนั้นจึงค่อยแกล้งแอบตามหลังเขาไปจนกระทั่งออกมาโผล่หน้ารับอากาศของวันที่ท้องฟ้าสดใสเป็นใจต้อนรับฉันเสียเหลือเกิน

The best
of me

VIP

ณ บริเวณที่ขึ้นชื่อว่าเลสเทอรัลแควร์ดึงดูดความสนใจจากฉันได้ไม่น้อย ก่อนที่สายตาจะไปสะดุดอยู่ที่ร้านร้านหนึ่งเพราะใบหน้าอันหล่อเหลาเอการของ นายแบบที่ติดอยู่บนกระดานแผ่นโตคู่ โดยมีน้ำหอมขวดสีดำตั้งอยู่ข้างๆ

เขามีดวงตาสีเขียวโดดเด่นแม้จะอยู่ในระยะไกล ทำให้ฉันอดใจไม่ไหวที่จะข้ามถนนไปยื่นเกาะขอบกระจกมองดูรูปภาพที่เต็มเปี่ยมไปด้วยความหลงใหล และถึงแม้ว่าใน ภาพขอบตาของเขาจะถูกเขียนไว้ด้วยสีดำ แต่ฉันรับประกันได้เลยว่า...หากฉันไม่ได้ ตาถั่วจนเกินไป พ่อหนุ่มคนนี้ต้องหล่อไม่เลวเลย

ฉันค่อนข้างชอบสีผมของเขานะ สีน้ำตาลบลอนด์ตาสีเขียวชวนหลงใหลทำหน้า ขริมดูเท่าไรฉันต้องอดเลี่ยนแบบที่เขาไม่ได้ทั้งยังดูเงาตัวเองในกระจกแต่ก่อนที่ การเดินทางมาลอนดอนจะไร้สาระไปมากกว่านี้ เพราะฉันมีหัวใจรอนแรมความหล่อ ของผู้ชายบนรูปแล้วรีบตรงไปยังจุดที่นัดหมายระหว่างฉันกับลินดาทันทีแต่ กลับกลายเป็นว่าลินดาไม่ได้อยู่ที่นั่น ฉันจึงตัดสินใจยื่นรอกเธออีกสักพัก จนกระทั่งหนึ่งชั่วโมง ผ่านไป ฉันจึงตัดสินใจโทรหาลินดาโดยใช้โทรศัพท์สาธารณะที่อยู่ไม่ไกลไม่ไกลไปจาก จุดนัดหมายเท่าไรนัก

“อัลโหล ลินดาเหรอ นีชิมนะ”

“เวอร์ละสิ ชิมเธอ ตอนนี้อยู่ที่ไหน”

ลินดาอุทานกลับมาด้วยน้ำเสียงที่ฟังแล้วไม่น่าจะรู้สึกสบายใจเอาเสียเลย สำหรับฉัน

“ตอนนี้ฉันถึงเลสเทอรัลแควร์แล้วนะ เธอมาถึงแล้วเหมือนกันใช่ไหม นีเธอ รู้ไหมว่าฉันหัวใจจะวายตายอยู่หลายครั้งแล้วกว่าจะเดินทางมาถึงที่นี่”

“ชิม ฉันต้องขอโทษด้วยที่ไปพบเธอตอนนี้ไม่ได้ ฉันอยู่ที่โรงพยาบาลนะ คือว่าแฟนฉันเขาถูกรถชน เธอหาที่พักรักๆ แถวนั้นก่อนได้ไหม แล้วพงษ์นี่ฉันจะรีบไป หาเธอเลย”

“อะ อ้อ” เหมือนโดนฝ่าหม้อฟาดหัวเข้าที่ข้างแก้มจนรู้สึกขาไปทั้งหน้า ก่อน จะผีนบอตอบไป “อ้อ อืมโอเค แล้วเรา...ค่อยเจอกันพงษ์นี้นะสิะ แล้วก็...”

ลินดารีบพูดแทรกขึ้นมาด้วยถ้อยคำที่ฉันจับใจความไม่ทันก่อนที่ฉัน

จะได้พูดจบแล้ววางสายไป ตอนนั้นฉันเลยรู้สึกเหมือนถูกลอยแพอย่างสมจริง ทำอะไรไม่ถูกนอกจากกะพริบตาปริบๆ ยืนเอาหลังพิงตู้โทรศัพท์ แล้วคืนนี้ฉันจะไปพักที่ไหนดีละ ฉันไม่ได้เตรียมเงินมาไว้สำหรับค่าเช่าโรงแรมเมื่อเกิดเหตุฉุกเฉินด้วยสิ เพราะที่ได้มาก็แค่ค่ากินค่าที่ที่เหี่ยวแบบเฉียดตาย

เอาละ...ฉันมาแบบประหยัด ถูกทอดทิ้งตั้งแต่วันแรกที่มาถึงได้อย่างน่าประทับใจ ทำให้รู้สึกหดหู่แบบนี้ละ แน่นอนสิว่าฉันต้องหดหู่ มันเป็นความรู้สึกที่ถูกต้องและเข้ากับสถานการณ์แบบนี้ที่สุด ฉันคงจะต้องเดินวนอยู่แถวนี้จนกว่าจะถึงเช้าถ้าไม่เหนื่อยจนเป็นลมล้มพับแถมใจขาดตายไปเสียก่อน

ถ้าไม่รู้เรื่องนี้ก็มีหวังยอมรับไม่ได้แน่ๆ แต่ฉันคงไม่บอกหรอก ถ้าบอกไปแม่ต้องเคঁদคอฉันให้จ่ายค่าเช่าห้องแน่ ลอนดอนนะลอนดอนมาวันแรกก็เล่นงานเราจนได้

ฉันเดินไปตามศูนย์การค้าต่างๆ และพยายามจดจำเส้นทางที่จะได้ย้อนกลับไปที่เดิม ฉันเริ่มเหนื่อยขึ้นมาแล้วสิ จึงตัดสินใจเดินกลับไปที่ร้านขายน้ำหอม ยืนเอาหลังพิงกระจกข้างพ้อหนุ่มบนแผ่นกระดานรูปหล่อมัน พอยืนอยู่ได้สักพักฉันก็เดินต่ออีกแล้ว ชีพจริงแท้จริงๆ

ฉันเดินเข้าไปในพาร์ค ผ่านร่างที่ใช้ผ้าคลุมหัวนั่งราบอยู่กับพื้นข้างทาง มีแก้วน้ำเปราะเป็๋นตั้งอยู่ตรงหน้าแล้วฉันก็ต้องวนกลับมาอีกรอบ จากนั้นก็ผ่านไปใหม่ แล้วก็ถอยหลังกลับมา ล้วงลงไปใ้กระเป๋ามีเศษเงินอยู่บ้างฉันจึงยื่นกัດพันอยู่ครู่หนึ่งแล้วย่อเข้าลงนั่งมีอกก็เอื้อมไปหย่อนเหรียญลงในแก้วนั้น ใจบุญเนี่ยฉัน ขนาดไม่ยอมเช่าห้องอยู่ก็ยังอุตส่าห์ให้เงินขอทาน

แท้จริงแล้วก็ในฐานะไปด้วยแหละทำให้เจอแต่สิ่งดีๆ แต่จะว่าไปแล้วขอทานบ้านนี้ไม่ยกตัวเห้มนแะะ ออกจะหอมเตะจมูกอีกต่างหาก ทั้งที่ดูมอมแมมเหมือนไปคลุกถ่านมา ทำให้ฉันอดสงสัยไม่ได้แล้วนั่งมองอยู่อย่างนั้น จนกระทั่งเขาเงยหน้าขึ้นมาแล้วจ้องหน้าฉันผ่านแว่นตาดำขนาดยักษ์นั้น

“ฉันขอโทษ”

ลูกพรอดพรอดจนเกือบจะชนกับคนเดินเท้าที่ผ่านไปผ่านมาหลังจากเอ่ยคำ

ว่าขอโทษเป็นภาษาอังกฤษ แล้วรีบจ้ำเท้าไปข้างหน้าฉันยังอดใจไม่ได้ที่จะเอี้ยวตัว
กลับไปมอง เขายังจ้องตอบกลับมาตีหน้านิ่ง ทำให้ฉันเห็นว่าขอทานไม่ใช่คนแก่ เกิด
เขาไม่พอใจที่ฉันไปจ้องเขาแบบนั้นขึ้นมალะ อื้อย...

“จะโดนตามฆ่ารีเปล่าเนี่ย”

ฉันทำท่าขนลุกอย่างห้ามไม่ได้ ยกมือขึ้นมาปิดหูปิดตาก่อนจะกัดฟัน
เดินเข้าไปข้างในตึกลอนดอนอินฟอร์เมชันเซ็นเตอร์ของเลสเตอร์สแควร์ แล้ว
ขอความช่วยเหลือเรื่องรายละเอียดที่พิกัญๆ

สรุปได้ว่าที่พิกที่ถูกต้องที่สุดดันอยู่ระหว่างพิกคาลิลีเซอร์คัสและโซโฮ
ซึ่งฉันต้องจ่ายคืนละสิบสี่ปอนด์ หากต้องการที่ซุกหัวนอนในค่ำคืนนี้ ส่วนแถวนั้น
นะเหอพระเจ้าจอร์จ คืนละร้อยปอนด์อ้อ ถ้าฉันถลุงเงินไปแบบนั้นคงอยู่ได้
ไม่เกินสามวัน และเมื่อถึงฉันก็เกือบจะหมดเงินไปกับการซื้อลอนดอนพาส¹
เพื่อนำมาใช้เป็นส่วนลดเมื่อต้องการจะเข้าไปชมสถานที่สำคัญและมีชื่อเสียง
ต่างๆ ในลอนดอน แต่บังเอิญฉันดันได้ข้อมูลเกี่ยวกับสิบรายการยอดเยี่ยมสำหรับ
แบ็คแพ็คเกอร์จากลอนดอนอินฟอร์เมชันเซ็นเตอร์มา เลยคิดว่าไม่จำเป็นที่จะต้อง
ซื้อมันให้เงินในกระเป๋าหายหรร้อยหรือไป

วันที่สองที่ฉันอยู่ในลอนดอน ฉันกำลังยืนรอลินดาอยู่ที่เคยตามทีนัด
ไว้เมื่อวันก่อน ตอนนีใครๆ อาจจะสงสัยว่าเมื่อคืนฉันค้างที่ไหน ฉันคงต้อง
ตอบว่าเป็นที่ไหนสักแห่งที่เสียเงินน้อยกว่าสิบสี่ปอนด์ เพราะฉันยังกัดฟันยอม
เสียเงินมากกว่านั้นไม่ได้ และที่นั่นก็คือห้องน้ำของไอริสผับที่อยู่ไม่ใกล้ไม่ไกลจากจุด
นัดมากนัก และจะบอกว่าตั้งแต่มาถึงฉันยังไม่ได้อาบน้ำเลย ตอนนี้หากจับฉันไปนั่งข้าง

1 The London Pass เป็นบัตรสมาร์ต การ์ดที่สามารถประหยัดได้ทั้ง
เงินและเวลา สามารถเลือกซื้อได้ทั้งแบบ 1 วัน 2 วัน 3 วัน หรือ 6 วัน และสามารถเข้า
ชมสถานที่ต่าง ๆ ในลอนดอนได้ฟรีเช่น หอคอยลอนดอน มหาวิหารเซนต์ปอล ล่องเรือ
ในแม่น้ำเทมส์ ควีนส์ แกลเลอรี พระราชวังเคนซิงตัน สวนสัตว์ลอนดอน อะควาเรียม
และอื่นๆ อีกมากมาย ราคาเริ่มต้นที่ 12 ปอนด์ต่อวัน และสามารถเข้าชมสถานที่ต่างๆ
ได้อย่างสบายโดยไม่ต้องเข้าคิวซื้อตั๋วอีก

ขอทานคนเมื่อก่อนผู้คนคงคิดว่าฉันนี่แหละที่ต้องการเศษเงินจากพวกเขาแทนที่จะเป็นขอทานคนนั้น เพราะฉันกลืนแรงกว่าเขาเสียอีก แรงจนไม่กล้าเข้าไปซื้อขนมปังในร้านค้าใกล้ๆ เลย แถมยังต้องพยายามเดินตีตัวออกห่างจากผู้คนอีกด้วย

การรอคอยลืมนดาผ่านไปสามชั่วโมง พอฉันโทรกลับไปที่บ้านเธอก็ไม่มีคนรับ ส่วนที่อยู่ฉันก็ลืมเอามา ตอนนั้นหัวใจฉันห่อเหี่ยวจนกู้อีกไม่ได้เสียแล้ว ชีวิตนะชีวิต

เออละ! ถ้าอีกสองชั่วโมงลืมนดายังไม่โผล่ ฉันจะเลิกหวังแล้วไปหาคุณอะไรที่ไม่ต้องเสียค่าตัวเข้าชมในบริเวณใกล้ๆ นี่จะดีกว่า

และแล้ว...ลืมนดาก็ไม่มา ฉันเลยสะบัดโบกกระดานที่อยู่ในมือถอนหายใจออกมาอย่างอดสู ก่อนจะยกมือขึ้นมาลูบคางราวกับมันจะช่วยทำให้ฉันคิดอะไรออกบ้าง

"Top 10 Free Galleries อืม...แกลเลอรีที่เขายกชื่อว่าอยู่ใกล้สถานีรถไฟใต้ดินเลสเตอร์สแควร์มีอยู่สามแห่ง"

ฉันกางแผนที่ลอนดอนแผ่หลาบนม้านั่งในสวน มองดูว่าไอ้แกลเลอรีทั้งหลายเหล่านั้นควรจะอยู่ส่วนไหนของพื้นที่เมืองหลวงนี้กันแน่ แห่งแรกคือ National Gallery ตั้งอยู่บนถนน Trafalgar Square อีกที่หนึ่งคือ National Portrait Gallery ตั้งอยู่บนถนน St. Martin's Place และสุดท้ายคือ Photographers' Gallery อยู่บนถนน Great Newport จากนั้นฉันก็เล่นจ้ำจี้มะเหือเปาะกับตัวเองและแกลเลอรีทั้งสาม และตัดสินใจได้ว่าจะไปที่ Photographers' Gallery เพราะเขาจะบุเอาไว้อย่างแจ่มแจ้งว่าใช้ระยะเวลาแค่ไหนที่งานที่จากสถานีรถไฟ แสดงว่ามันอยู่ใกล้แค่นี้เอง

แต่...ฉันใช้ระยะเวลาหมดไปอีกครั้งชั่วโมงเพราะเดินหลง ซึ่งนับเป็นครึ่งชั่วโมงที่สุดแสนจะอาถรรพ์ ตามหลอกหลอนฉันมาทีไรแล้วก็ไม่รู้ เพราะฉันต้องเสียเวลาครึ่งชั่วโมงไปกับสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่ไร เจอเรื่องไม่ทีทุกที

บทที่ 2 ผู้หวังดี

ในที่สุดฉันก็มายืนอยู่หน้า Photographers' Gallery ที่ด้านหน้าเต็มไปด้วยรถตุ๊กตากลากหลายสีสันประมาณสามสี่คัน อีกทั้งยังมีราวกันมาขวางปิดทางเข้าแกลเลอรีที่ฉันต้องการจะเข้าชมอีกด้วย ผู้คนที่อยู่รอบๆ นั้นทำหน้าตาจริงจังเหมือนกำลังจะไปออกรบ ทำให้ฉันอดสงสัยไม่ได้ว่ามีอะไรร้ายแรงเกิดขึ้นในแกลเลอรีเปล่า ฉันยืนมองได้สักระยะจึงเห็นตากล้องคนหนึ่งกระโดดลงมาจากรถตุ๊กคันสีแดงแล้ววิ่งผ่านประตูเข้าไปในนั้น

“คุณเป็นนักท่องเที่ยวเหรอ”

“อ้อ” ฉันครางขณะชะเง้อคอมองไปยังเบื้องหน้าอย่างสนใจสงสัย มีอย่างเกาะราวกันอยู่

“วันนี้ช่างในมืงานถ่ายแบบนะ คุณเข้าไปไม่ได้หรอก ไปหาที่ใหม่เถอะ”

เอ๊ะ! ใครมายืนคุยกับฉันเนี่ย

ฉันหันไปมองบุคคลที่ยืนเฝ้าคอกตั้งชันกับราวกันมือค้ำคางมองมาทาง

ฉันด้วยสีหน้ายิ้มๆ โดยมีแว่นตาดำคู่มีราคาสูงหูจับปิดบังแววตาของเขาอยู่ หลังจาก

